

her foreligger, bliver til Lov og træder i Kraft, vil det derved være udelukket, at Holsteen kan slutte sig til nogen tydsk Toldforening, uden at Danmarks Folkerepresentation dertil samtykker, og det af den simple Grund, at det ikke vilde kunne skee uden en total Forandring i Holsteens Toldforhold til Danmark, hvortil vilde udfordres en Lov i Danmark. Altsaa ifølge den ærede Landsthingsmands egen Argumentation troer jeg, at det vistnok er tilraadeligt, idetmindste af den Grund, om end ikke af andre, at sikke sig ved en Toldseenhed med Holsteen; men i ethvert Fald troer jeg, at det nu kan ansees til Overflodighed erkjendt, at det sikreste Middel mod hvilkenhelst tydske Tiltrækningskræfter er en note Sammenlutning mellem de forskjellige danske Statsdele, og jeg troer overhovedet, at den Mening efterhaanden har gjort sig mere og mere gjældende, at hvis der var nogen virkelig Fare for, at Holsteen, efter at være indtrædt i en saadan Toldforbindelse med Danmark som den, hvorom her handles, skulde blive tiltrukket af mægtigere tydske Toldforbund, saa vilde denne Fare i alt Fald ikke blive staaende ved Eideren.

Naar den ærede Landsthingsmand mod Sagens Antagelse har søgt et Argument dertil, at Regjeringen skulde have stillet Sagen saaledes, at Forhandlingerne derom i Landsthinget tabte deres Betydning, saa maa jeg med Bessenhed tilbagevise dette Argument; det kan den ærede Landsthingsmand ikke rette som Bebreidelse mod Regjeringen. Den Magt, der ligger i de stedfindende Forhold, den Hindring, som disse Forhold frembyde for Landsthinget for at kunne betragte denne Sag som staaende accurat paa samme Standpunkt, som da den første Gang kom paa Bane, er virkelig ikke hidført af Regjeringen. At Landsthinget, ved at discutere denne Sag, vil finde det nødvendigt at see hen til de tidligere Forhandlinger om den, at det vil føle Nødvendigheden af at see hen til Regjeringens Stilling overfor de øvrige Landsdele, dertil vil Aarsagen være at søge i Forholdenes Natur og ikke i nogen Foranstaltning, som kan siges at hidrøre fra Regjeringens egen Beslutning. At den Tarif, som Regjeringen, efter hvad jeg tidligere

har tilladt mig at oplyse, havde god Grund til at vente vilde finde den danske Rigsdags Bisald, allerede er traadt i Kraft i Holsteen, og at Holsteen, efter saaledes at have faaet de høiere Toldsatser, og nu ligeledes, ved fra den 1ste Juli at faae paalagt en Brændeviinsproduktionsafgift, derved er traadt i en friere Samsørfølsforbindelse med Slesvig, kan dog paa ingen Maade præjudicere Sagens Stilling. Var det ellers gjørligt eller politisk tilraadeligt at forkaste denne Lov eller deri at foretage indgribende Forandringer, da vilde vistnok den Omstændighed ikke kunne afholde derfra, at Tarifen, affattet overensstemmende med Beslutningerne paa Rigsdagen, allerede er traadt i Kraft i den Landsdeel, om hvis Tilslutning der handles.

Jeg troer ikke, at den ærede Landsthingsmand har været heldig i at oplyse for Thinget de Betæneligheder, som han hentedede nærmest fra Lovforslaget § 5. Det syntes mig først, som han satte sine Betæneligheder i Forbindelse med den foreløbige Lov, der er givet for Holsteen; men det blev mig senere klart, — idetmindste troede jeg at kunne slutte det af hans Uttringer —, at Betænelighederne egentlig vare grundede i den Bestemmelse i Udkastets § 5, som for en vis Tid opstiller nærmere Betingelser for, at Varer, fortoldede i Holsteen, skulle kunne indføres i Danmark frit eller mod en Differencetold saaledes, at den tidligere Fortoldning eftergives. Jeg troer imidlertid ikke, at den ærede Landsthingsmand var heldig i at gjøre dette klart for Thingets Medlemmer, og det Exempel, hvorved han søgte at oplyse Tingen, hentedede han heller ikke fra disse Forhold, men fra vort Creditoplagsystem. Da jeg ikke kan vide, hvorvidt saadanne Uttringer, som dog ikke vare ganske klare, kunne udøve nogen Indflydelse paa enkelte Medlemmers Opfattelse af dette Forhold, isærdeleshed naar de forblive uimodsagte, nødes jeg til at gaae noget nærmere ind derpaa, og jeg skal derfor søge at forklare dette Forhold saaledes som det virkelig er, saa populært som muligt. Den ærede Landsthingsmand meente, at, naar en Kjøbmand havde 500 Sække Kaffe paa Creditoplag, som vare remissionsberettigede, det vil sige berettigede til at for-